

der, at jeg deri ser en Hovedindvending mod § 4. Hovedindvendingen er, at Flertallet ikke har indskrænket sig til at give en fri Understøttelse og fremme Selvhjælpen, men har villet sætte den hele Fattigunderstøttelse og Bestyrelsen af det kommunale Fattigvæsen i Forbindelse med denne Sag. Man kunde vel enes om Noget, naar man tog dette Hovedpunkt i Forslaget bort, hvilket den ærede Ordfører gif forholdsvis let hen over. Vi have jo ikke i og for sig benægtet, at Fattigvæsenet kan være et Statsøiemed, som det er efter Grundloven, og som den ærede Ordfører veed, have vi i Fattigudvalget været villige til at lægge Udgiften over paa Staten i særlige Trangtilfælde, og vi have ikke benægtet, at man skulde støtte Selvhjælpsforeningerne; men vi have forlangt, at man skulde begrænse sig dertil, og hvad vi ikke have villet tage Del, i er en Sammenblanding af det egentlige kommunale Fattigvæsen med Hjælpen til Selvhjælp. Det er det, der sker i Lovforslagets § 4. Det er den principielle Hovedindvending, som bestandig maa gjøres mod § 4, og som gjør, at det er mig umuligt at slutte mig til det, som jeg maa betragte som Hovedintanten i Forslaget. Jeg veed vel, at den ærede Ordfører ikke vil have det betragtet som Hovedintanten, men jeg betragter det saaledes og tror, at det er saa. Jeg maa nu maaske gaa over til saa kort, som det er mig muligt, at udtale mig om Mindretallets positive Forslag. Ærede Medlemmer ville se, at vi gennem Ændringsforslag have forelagt en anden Affattelse af et Forslag, som tidligere har været tilstede her; det slutter sig for en vis Del til Flertallets Forslag, navnlig den Del deraf, som grupperer sig omkring dets § 5. Forudsætningen for dette Forslag er altsaa, at Kap. IX om frivillig Understøttelse udgaar af Fattigloven, at der med Hensyn til Selvhjælp forholdes efter Kapitel 8 i Fattigloven, og at man undgaar en Kombination imellem dette og det egentlige offentlige Fattigvæsen. Mindretallet kan ikke skjønne rettere, end at det er en for Lovgivningsmagten værdig Opgave at beskæftige sig med dette Forhold. Ganske vist erkjende vi, at man ikke kan fremtvinge frivillig Understøttelse og ikke kan organisere den, forsaavidt den ikke vil lade sig organisere; men paa den anden Side forekommer det os, at, hvis der er levende Hjælp i Samsundet, som de Herrer paa den anden Side ogsaa tro, at, hvis der er en Hjælp af Pligt i den Retning, maa det fornødtgvis kunne lade sig organisere, og saa maa Lovgivningsmagten anvise den Vej, der bør gaaes, og naar man saa tillige stiller Midler i tilstrækkelig Grad til Naadighed, har man ogsaa Besjæftelse til at paabyde en Organisation. Det følger af sig selv, at de Midler, der stilles til Naadighed, paa den anden Side maa begrænses; og at det Hele maa have en anden Karakter end efter Flertallets Forslag, følger af det hele frivillige Præg. Deraf følger ogsaa, at man bør stille som Hovedsagen,

at faae Organisationen til at blive frivillig, til at staa sig selv, og derfor er der ogsaa, skjøndt det fremtræder som en subsidier Bestemmelse i Ændringsforslagets §§ 8 og 9, en let Afgang for enhver Understøttelsesforening med almindeligt Formaal og nogen Styrke til at nyde Godt af den Begænsning, som Lovforslaget i det Hele tilfører. § 8 er i Almindelighed beregnet paa de varige Forhold, og i § 9 er der ogsaa givet Bestemmelser for at gjøre det muligt for Municipiteten at strax, hvor der allerede er en Organisation tilstede, at lade den overtage de Midler, som ellers skulde gaa ind i de Fattiges Kasse. Jeg betragter altsaa dette som Hovedbestemmelsen og i god Konsekvens med den Tanke, at der kun skal paabydes en Organisation, hvor der ikke frivillig møder en nogenlunde stærk Organisation, og forsaavidt der paabydes en saadan Organisation, er der ogsaa stillet Midler til Naadighed til Understøttelse. Jeg skal tillade mig at bemærke, at der er flet nogle Forandringer i det tidligere Foreliggende, som naturligtvis ikke kunde fremtræde saa klart, som Ændringerne til Flertallets Forslag, der er Hovedforslaget. De have maattet optages i selve det Forslag, der er stillet som Ændringsforslag, og derfor skal jeg tillade mig at nævne dem. Det er adskillige af dem, som ere af Betydning. I § 2 Nr. 5 ere samtlige Afgifter efter Næringsloven optagne som indgaaende i de Fattiges Kasse, altsaa saavel det, der tidligere kom Kommunen som det, der kom Staten tilgode. I det Punkt er man altsaa kommen i Samklang med det, Flertallet har optaget i sit Forslag, og i Forbindelse dermed er der foretaget en Redaktionsforandring i § 4, idet der er kommet til at staa: „Understøttelse kan ydes saavel til Afhjælpning af pløblisk eller almindelig som til Forebyggelse af fremtidig Trang (Lilfsud til Selvhjælpsforeninger eller til Medlemmer af disse).“ Jeg har allerede ved en tidligere Forhandling her i Salen tilladt mig at nævne dette som Noget, man ganske vist kunde ønske, og det forekommer mig ogsaa, at disse Næringsafgifter meget passende kunne gaa til dette Brug. Nu kan man indvende derimod, at naar man taler om fremtidig Trang, Lilfsud til Selvhjælpsforeninger osv., var det ønskeligt at kunne opstille det bestemt. Det har Mindretallet, som sagt, ikke kunnet gjøre; men det forekommer mig, at naar man giver store Lilfsud og optager denne Bestemmelse, vises der samtidig ogsaa en Vej, som det er rigtigst at gaa for den paagjældende Bestyrelse, forsaavidt der maatte komme nogen Kraft i Organisationen. § 5, som den nu fremtræder, er noget omvedigeret; det er kun en Lydeliggjørelse, som jeg ikke skal opholde mig ved. Derimod skal jeg dvæle ved en Bestemmelse i Slutningen af Paragrafens 1ste Stykke, som forøvrigt ikke er forandret. Den staaer ogsaa i Samklang med Flertallets Forslag, idet der staaer: „Balgberettiget er desuden enhver i Kommunen